

denne Hjemmel vilde bortfalde, naar Loven ikke fik et Supplement i Posteringer paa Finantsloven eller den aarlige eller en anden Tillægsbevillingslov. Udvalget skulde ogsaa være tilbøielig til at tro, at Statsrevisionens Flertal lægger Mere ind i Grundlovens § 49, end der er tilfjet ved Forbudet i dennes sidste Punktum; paa Finantsloven kunde iøvrigt de efter dets Mening fornødne Positioner ikke vel optages, da det efter Motiverne til Loven af 1873 skulde afhænge af Omstændighederne, naar Opfigelse og Indløsning vilde være at foretage og i hvilket Omfang, og da Loven af 4de Mai 1875 vedtoges, var den hele Transaktion forlængst fuldbyrdet. I Tilfælde som det foreliggende at kræve yderligere „Hjemmel“, end den her givne, synes at være en Formalisme, der ikke passende kan lede til en Indemnitetserklæring i Beslutningen angaaende Statsregnskabet. Men selv om disse Udvalgets Bemærkninger ikke maatte finde fuld Medhold hos Thinget, vil det i al Fald, antage vi, finde det urigtigt at vedtage en Udtalelse som den foreliggende, naar der i samme Regnskab findes virkelige Udgifter, der ere afholdte uden Hjemmel i Finantsloven eller en Tillægsbevillingslov, og disse passere uden Dntale i Beslutningen. Saadanne Udgifter findes; vi skulle her nævne Overkrøbelsen paa § 25, Nr. 6, Digearbejder paa Holland og Følster 81,000 Kr.

Mindretallet (Andersen) ser i den Omstændighed, at et Beløb paa i Alt 30 Mill. Kr., dels paa Indtægts- dels paa Udgiftsiden, ikke er opført paa Finantsloven, en væsentlig Formfeil, men finder dog efter Omstændighederne ei heller tilstrækkelig Anledning til at gjøre denne Sag til Gjenstand for særlig Indstilling.

II. Ombytning af $\frac{1}{2}$ Million Lhr. preussiske 4 pCts. Obligationer med 1,360,000 Kr. 5 pCts. gøteborgske Kreditforenings-Obligationer.

Følge Statsregnskabets Forklaring over Reserverfondens Status den 31te Marts 1875 har Fonden i det da udløbne Regnskabsaar haft en Tilgang (S. 50) af 1,360,000 Kr. 5 pCts. gøteborgske Kreditforenings-Obligationer, der ere erhvervede ved Ombytning med 4 pCts. preussiske Statsobligationer og have kostet 1,346,400 Kr.

Med den Sætning i Spidsen, at Reserverfonden bør have en saadan Bestaendighed, at dens Forvandling til Kontanter kan paaregnes at lade sig udføre med stor Lethed og uden betydeligt Kapitaltab, hvormod Nydelsen af en større eller mindre Rente ikke saameget kommer i Betragtning, har Statsrevisionen givet (S. 100—2) en ikke gunstig Kritik over de i Finantsaaret stedsfundne Omsetninger med Fondens Midler og derunder betegnet den herommelte Omsetning som en høist ubelig Foranstaltning. Ligesom Statsrevisionen har haft nogen Fjæ til at sige, at Fonden ved denne Operation er bleven skilt af med et klæffelig Beløb af sine værdifuldeste Bestanddele, saaledes er det selvfølgelig allerede en væsentlig Unke mod de indkjøbte udenlandske Kjøbstadskreditforenings-Obligationer, at de intetsteds og navnlig heller ikke i deres Hjem ere Gjenstand for Notering, men Indkjøbet er stillet under en særlig stærk Belysning ved det af Statsrevisionen endvidere Anførte, at Obligationerne ikke have eller siden Emissionen have haft en nogenlunde konstant Pris, og at det til ingen Tid efter Emissionen have været mulig at sælge dem i selv mindre Poster uden i alt Fald med et overordenligt stort Tab. Statsrevisionen har med disse Præmisses uddedt sig oplyst af Finantsministeriet, „om det maatte se sig i Stand til at yde Bidrag til Bedømmelse af, hvor stort et Tab der vilde opstaa, hvis Finantserne nu maatte sælge disse Obligationer.“ Finantsministeriet har i sin Svarskrivelse af 25de Februar d. A. udtalt sig saaledes: „Det var ogsaa fornemlig af Hensyn til den høiere Renteindtægt af $13,333\frac{1}{3}$ Kr. aarlig, at man ansaa det rigtigt at foretage den paaanførte Ombytning af 4 pCt. preussiske Statsobligationer med 5 pCt. Gøteborgske Kreditforenings-Obligationer. Om der ved denne Ombytning vil opstaa noget Tab for Finantserne, og i saa Tilfælde, hvor stort det vil blive, ser man sig ikke i Stand til at oplyse, førend det har viist sig nødvendigt at sælge de Gøteborgske Obligationer, der iøvrigt efter Bestemmelsen skulle indfries i Løbet af 46 Aar fra 1872.“

Udvalget kan ikke erkjende, at der har været noget berettiget Motiv til overhoved at sælge de 4 pCt. preussiske Statsobligationer, og at ombytte dem med Effekter af saadan Bestaendighed som dem, der erhvervedes i Stedet, turde trænge til et Forsvar, der ikke hidtil er leveret. Saavidt Udvalget kan skjønne af Bestemmelserne i Foreningens Statuter, er der vel Sandsynlighed for, at Transaktionen ikke vil medføre positivent Tab for Statskassen, saa at det tør haabes, at den Skade, der er sket, indskrænkes sig til, at Reserverfonden har modtaget en Tilgang, der ikke har de Egen-